Alle toezendingen van brieven, geld [illegible] moeten *franco* gedaan worden aan den [illegible] **Groote Markt** [illegible]

[illegible] plaatst een raam met zijnen [illegible] in [illegible] horizontale ligging, op het even wijd vat, voorzien van eene opening die minstens zoo wijd is als de koek. Ten dien einde bedienen wij ons van eenen raamdrager. Bij middel van een kanneteje, waarvan de opening der monding iets kleiner is dan de afmetingen eener werkbijcel, gieten wij de suikersiroop in de cellen, waardoor deze in 't bereik der bijen gesteld wordt.

Na verloop van twee tot drij dagen, wanneer de warmte van het weder de bijen toegelaten heeft min of meer snel te werken, kan het geraadzaam zijn de ramen weg te nemen. De bijen zullen reeds den suiker in hunne kamer overgebracht en in de behoorlijke plaats opgestapeld hebben.

Indien men zich van het afsluitingsraam niet bedient, moet men de ledige plaats voor goed met zelfstandigheden aanvullen die wel de warmte behouden, zoonals mos, watte, hooi, enz. Met de stoffen die reeds den bovensten wand der broedkamer en de dubbele wanden bedekken, zal dit dan een zeer goed verblijf voor den winter en de lente vormen. Bij dergelijke inrichting verbruiken de bijen weinig en het eierleggen herneemt zoo vroeg mogelijk in de beste voorwaarden.

In 't begin van September zal men ook zorg te dragen hebben het groot vlieggat nauwer te maken, bijzoover dat slechts een of twee bijen te gelijk er door kunnen en op het einde der maand zal men het dan volkomen sluiten.

Het vlieggat op zijde, dat op halve hoogte der kamer aangebracht is en waar al de raten naar gericht zijn, verversch in gansch den korf beter de lucht en past bijgevolg ook beter voor 't overwinteren der bijen.

Omtreent het einde van Oktober, wanneer het weder vochtig begint te worden, moet de bijenhouder zijne korven in oogenschouw nemen en in het bovenste gedeelte des korfs eenen luchtstroom bewerken door de afsluitingsraam omver te stooten of de zelfstandigheden, die ter verwarming de plaats bekleeden welke de bijen niet benuttigen, wat lager te laten zinken. Deze luchtstroom is gemakkelijk te bewerken aan de deurtjes die langs onderen lager boven oovolkomen sluiten, en hij moet min of meer hevig zijn, aaarmate de vochtigheid der plaats waar de korven zich bevinden. Er valt hierbij nog op te merken dat de luchtstroom welken door eene opening onder aan den korf wordt voortgebracht, voor gevolg heeft bedorven lucht van onder in den korf te behouden en de raten te doen schimmelen.

In vele streken moet men dergelijke voorzorgen niet nemen. Men mag om zoo te zeggen den korf langs boven dicht sluiten, maar zoodra zich schimmel op te raten vertoont moet in het bovendeel eenen luchtstroom bewerkt worden.

's Winters vragen de bijen slechts rust. Wanneer men korven gebruikt zoonals degene, die ik u hier last zien, zijn in ons land zelfs de koudste dagen niet gevaarlijk voor de bijen, en de luchtstroom, ofschoon hij bij eene opervlakkige overzeging nadeelig moge schijnen, zal integendeel medewerken om aan de bevolking een kloeker gestel te verleenen, waardoor zij bij den volgenden honigtijd des te krachtiger den arbeid kunnen hervatten.

Mijne Heeren, hier zullen wij onze taak eindigen. Wij zijn genoodzaakt geweest vele bijzonderheden onvermeld voorbij te gaan en die nochtans ook belang kunnen aanbieden. In eenige boekwerken over dit vak zult gij ze echter beter uitgelegd vinden dan wij het zelf in den loop dezer voordracht hadden kunnen doen.

EINDE.

Broukom.

Uittapje der « Geviendjes » naar Reekendaal.

Herinrichting hunner Societeit. — Samenzicht van Baas Ganzendonk en Kobeken.

Kobeken. — Gij doet mij lachen, Baas. Wat is Deeu voor een knorrig gezicht. Waarlijk, gij 66 st zeer droef, hebt gij misschien slecht nieuws van men dezen morgen vroeg?

Ganzendonk. — Plang mij niet, Kobeken. 't Is ma er grijs haar van te krijgen.

Kobeken. — Zoo 'k verneem, de Gevriendjes zijn te Reekendaal niet wel onthaald; men heeft geroskamd, Baas. Dit staat mooi. Kent gij de zaak van het persoontje met blinkend nieuwen hoed en hoogen kol? « Twistzoekende honden loopen meest met gescheurde ooren » niet waar, Baas?

Ganzendonk. — Maar, wat dunkt u, Kobeken, zouden de geuskens nog naar Reekendaal gaan « Brusselsche soep » eten?

Kobeken. — Wie zich eens gebrand heeft, vreest het vuur, Baas.

Ganzendonk. — Hadden mijne mannen naar mij geluisterd, Kobeken, « Die niet hooren wil, moet voelen. » En welk dwaas lied zij dan ook zouden gezongen hebben van fr. 5.50 tot 9.00 den [illegible]

De geuskens van Broockom
En die komen alom.
Zoo groot als klein
Doen [illegible], houdt u maar fijn.

Vivat, Bros Baas Peer
Hoe minder wij bels meer.
Voor hem springen wij door een vuur
Al was 't des nachts al om een uur.

Kobeken. — Zoo, zoo! Genoeg van dat gejauw, Baas. « Die wat verdient, moet wat hebben. Die eenen hond tergt, wordt gebeten, » zegt het spreekwoord.

Ganzendonk. — 't Is waar, Kobeken. Onze Societeit gaat op krukken. « Zoo rot als eene mispel » zegt men. Zij zal op nieuw ingericht worden: andere directeur, en kazakverdraaide katholieken er buiten!

Kobeken. — Rieken zij misschien nog wat naar de kerk, Baas?

Ganzendonk. — Dan noemen we u directeur. Gij moet 't zijn, Kobeken.

Kobeken. — Tonnerre, zoo niet Baas! Ik wil van uwen hutspot niet. « Wie met pek omgaat maakt zich zwart. » Dit lekker postje, neem gij 't nu over; het past u best, domme Baas.

TISTIJE.

Het Londen van heden en dat der toekomst.

Overweldigend is de indruk, die eene wereldstad als Londen op den vreemdeling maakt. Verbeeld u slechts: Londen heeft vier millioen inwoners, zes honderd vijftig duizend huizen, tien duizend straten, duizend kerken, twaalf honderd voornaame uitspanningen, waarbij vijfhonderd met gelegenheid tot muziekuitvoering, twee honderd stations, terwijl dagelijks zes duizend treinen aankomen en vertrekken naar alle wijken der stad, naar alle oorden van Engeland; stoombooten bevorderen het verkeer met alle deelen der aarde. En eindelijk — duizenden dieven doorkruisen nacht en dag de straten; het aantal arrestatiën jaarlijks loopt ver over de honderd duizend. De veiligheid in sommige deelen der stad laat zeer veel te wenschen; vandaar dat menige Hollandsche loods er nimmer voet aan wal zet. Ons is een geval bekend van een Hollandschen groentebeer, die met eene lading kolen naar Engeland voer. Daar aangekomen, loste hij zijne kolen op den wal zooals hij te Amsterdam gewoon was. Dit bekwam hem echter slecht. Even vlug als de Hollander zijne manden aan wal zette, even behendig wisten eenige Londensche straatdieven hem zijn waar te ontfutselen. Voor hij voldoende hulp van eenige politieagenten had verkregen, was de helft der koopwaren gevlogen. Hij ging nooit meer naar de Londensche markt. Evenmin als onze voorouders van voor twee honderd jaar zich van het tegenwoordige Londen een beeld konden maken, evenmin kunnen wij ons eene duidelijke voorstelling vormen van het Londen der toekomst. Een vaag begrip kunnen wij verkrijgen, wanneer wij door middel van statistieken de jaarlijksche toeneming der bevolking berekenen. Die cijfers geven eenige voorstelling van wat Londen over twee honderd jaar kan zijn. Volgens de volkstelling van 1871, bedroeg de bevolking 3,253,000, volgens die van 1881, juist 3,814,571, dat is dus in een tijdvak van tien jaren eene toeneming met 561,571 zielen of van 17 pct. In vorige jaren, was de toeneming wel is waar grooter, maar wij nemen juist die van 1871 tot 1881 omdat zij de gemiddelde vermeerdering is. Zij kan voor blijveond worden aangenomen; eigenlijk zal de toeneming grooter worden dan 17 pct., want zij is afhankelijk van de uitbreiding, welke aan handel en scheepvaart wordt gegeven. Dit meerdere brengen wij in rekening, alleen om een vasten maatstaf te hebben. Wij zien dan dat Londen in 1871 had 3,253,000, inwoners, in 1881 had het 4,414,571, in 1891 heeft het 4,372,255; in 1901 5,243,331, in 1911 6,147,355, in 1921 7,207,244, in 1931 8,439,875, in 1941 9,906,750 zielen. Zoo voortgaande, vinden wij voor het jaar 1961 eene bevolking van 12,617,310, voor 1981 eene bevolking van 18,717,828, voor 2001 25,728,662 en eindelijk voor het jaar 2051 een zielental van 56 millioen.

Menig lezer [illegible] van deze uitzomst, zij komt hem ongelooflijk voor, goed — maar de statistiek, waarin geene rekenfout voorkomt, wijst onverbiddelijk op het getal 56 millioen. Indien de Londenaars van 300 jaar geleden eens uit hunne graven konden verrijzen, dan zouden zij met verbazing het hedendaagsche Londen aanschouwen, want in hun tijd had Londen maar 400,000 zielen. Hoe zouden zij zich verbazen over de twee honderd stations en het millioen passagiers die in eene enkele week naar Londen vervoerd zijn in 1885! Wij zetten onze beschouwing nog verder voort. Londen heeft 4 millioen zielen en 650,000 huizen, zoodat zes personen gemiddeld een huis bewonen. [illegible] deze verhouding blijft bestaan, dan heeft de stad over 100 jaar 8 millioen huizen; de berekening wijst ook op 4000 schouwburgen en twaalf duizend vijf honderd kerken. Niet enkel Londen, maar ook andere wereldsteden zullen dan ware kolossussen zijn. Zoo zal Parijs gelijktijdig tweeën-dertig millioen inwoners hebben en Berlijn achttien millioen. En wanneer wij stellen, dat de bevolking van Engeland en Duitschland in vijftig jaar verdubbelt, dan heeft Engeland over 200 jaar 480 millioen en Duitschland 720 millioen inwoners.

Vulkanische uitbersting van den berg Bandai-Sau in Japan.

Uit Yokohama wordt aan de *Daily News* gemeld:

Thans zijn hier eenige bijzonderheden over de uitbersting van den Bandai-Sau gekend, en zij bewijzen dat de eerste berichten niet overdreven waren.

Aanstonds na de ontvangst der eerste tijdingen, zonden de inlansche dagbladen bijzondere briefwisselaars, maar aangezien men zich aan het ministerie van buitenlandsche zaken een paspoort moest verschaffen, konden de dagbladschrijvers van Yokohama eerst den 20e vertrekken. De reis is lang en moeilijk.

Eindelijk komt men aan het meer, op welks overkant de steile helling van Bandai-Sau zich verheft. Vandaar brengt eene stoomboot de reizigers op den anderen oever, en eens daar bevindt men zich midden in de overblijfsels der verschrikkelijke uitbersting.

Het gerommel en het beven der aarde hebben thans opgehouden, maar de berg braakt voordurend rook en het is duidelijk dat de onderaardsche krachten nog steeds aan 't werk zijn. De plaats waar de ramp is voorgevallen, is sterk veranderd; bergen zijn opgerezen waar vroeger geene stonden, en groote meeren zijn ontstaan waar vroeger bloeiende rijstvelden lagen.

Bij zulken toestand kan men slechts met de grootste moeite gidsen bekomen, daar men niet kan zeggen waar een weg thans naartoe leidt en hoever hij bruikbaar is.

Grenspalen zijn verdwenen en dorpen, die over acht dagen op den bergrand onder een rijken en schoonen plantengroei verborgen waren, zijn thans met eene 20 voet dikke asschlaag bedekt.

De gewonden worden verzorgd in het schoolgebouw van Inawashiro, maar hun toestand is verschrikkelijk. Er liggen er met verbrijzeld hoofd, het grootste getal met gebrokene ledematen, terwijl anderen verschrikkelijk verbrand zijn.

Vijf dorpen zijn totaal vernield.

De gevondene lijken doen aan slachtoffers eener groote stoomketelontplofling denken.

Vele zijn in stukken gesneden en anderen als half gekookt, zoodat het zeer moeielijk is zelfs het geslacht te onderscheiden.

Wat echter voor de redders het ijzingwekkendste zicht opleverde, waren de lichamen, die aan de takken der zwartgebrande boomen slingerden. In de lucht geworpen door de hevigheid der uitbersting, vielen vele ongelukkigen in de boomen, en daar hingen de slachtoffers, blootgesteld aan den dichten en aanhoudenden vreeselijk gloeienden aschregen.

Naar alle waarschijnlijkheid, heeft de dood hen spoedig van dien vreeselijken doodstrijd verlost; maar, hoe kort de tijd ook geweest is, hun lijden moet onbeschrijfelijk geweest zijn. Op andere plaatsen hingen vleeschlappen aan de boomen, als het papier aan de Londener telegraafdraden.

Eene vrouw vluchtte [illegible] voor de uitbersting met haar [illegible] en op den rug. In hare wilde vlucht, aangespoord door eene waanzinnige vrees, struikelde zij nu en dan over eenige rollende steenen, verbleed door het zicht van den gloeienden, brandenden hagel; eenskraps viel er een groote witgloeiende steen op het hoofd des kinds, doodde den kleine en overstroomde de moeder met het bloed van haren zoon; zij echter ontsnapte en vluchtte voort, tot ze Wakamutsu bereikt had, nog immer met de vermorzelde overblijfsels van haar kind geladen.

Bandai-Sau bestaat uit vijf verschillende bergtoppen, waarvan de vierde, Midden of Noord-Bandai genaamd, uitgeborsten is.

De Groot-Bandai alleen is met witte asch bedekt, op de andere bergen echter zijn al de boomen vernield.

Verder zijn van al de bergen, door de hevige aardschokken vele steenen losgeraakt, en zer weg over den ganschen omtrek geworpen. Die welke [illegible] bedekken aan den voet van den berg eene groote uitgestrektheid grond.

Geestelijke Benoemingen.

De eerw. heer Senden, kapelaan te Grâce, is pastoor benoemd te Awan. — De eerw. heer Macar, kapelaan te Mortier, is pastoor benoemd te Chanxhe. — De eerw. heer Sér. Dubbelstein, professor aan de Normaalschool van St Roch, is kapelaan benoemd te Martin.

Stad Antwerpen.

LEENING VAN FR. **183,440,000**

VAN 1887.

8e trekking. — 10 september 1888

26 séries, ieder van 25 stuks, uitbetaalbaar 2 juli 1889.

642 6187 33416 40998 46777 53939 63118
2589 17296 38410 41538 47041 57409 66213
3597 18650 38666 42461 48382 61946 72469
4157 31413 39677 44 35 49461

De prijzen zijn gewonnen door de volgende nummers:

Serie	39666	N° 8	fr.	2000	S.	39666	N° 19	fr.	150
»	39677	» 5	»	250	»	4 998	» 15	»	151
»	49461	» 4	»	1000	»	42461	» 6	»	150
»	44035	» 7	»	500	»	42461	» 12	»	150
»	57409	»15	»	500	»	42461	» 16	»	150
»	3597	» 9	»	150	»	42461	» 25	»	150
»	3597	»24	»	150	»	44 35	» 10	»	150
»	4157	»10	»	150	»	61941	» 7	»	150
»	18650	»12	»	150	»	65118	» 5	»	150
»	18650	»25	»	150	»	65118	» 10	»	150
»	35416	» 2	»	150	»	65118	» 14	»	150
»	33416	»19	»	150	»	72469	» 12	»	150
»	39666	» 9	»	150	»				

Al de andere nummers, in bovenstaande series vervat, zijn uitbetaalbaar met 110 fr.

BINNENLAND.

DE GROOTE KRIGSOEFENINGEN. — Zaterdag heeft de koninklijke familie het outbijt genomen in het kasteel van Bouwel. Ten 9 ure verscheen de koninklijke stoet ter plaats; de koning en de koningin, de graaf van Vlaanderen, prins Boudewyn, de vreemde officieren en heel het koninklijk gevolg, allen te paard. De koning en zijn gevolg namen plaats op eenen heuvel, den mameloo 22, achter de versterkte positie, waarop al de pogingen van den vijand gericht zijn.

De kleine oorlog ving aan met artilleriegevecht, Weldra nam het voetvolk deel aan den strijd. Het kanongebulder en het geweervuur wordt oorverdoovend. De witte rook van het geweervuur teekende zich scherp af op de donkere regenwolken, die zich dreigend vertoonden.

Eenskraps werd al de aandacht getrokken op den kant van den grooten mameloo, die zich in de richting van Herenthals uitstrekt. Van boven den mameloo, naast een mastenbosch, wordt eene charge gedaan; het zijn de gidsen die op de jagers te paard aanrukken met blanken sabel. De paarden vliegen als het ware over de velden. Wanneer die twee regementen op het punt zijn op elkander te botsen, wordt bevel gegeven rechtsomkeer te maken en de twee regementen krijgen beurt naar hunne vroegere positien terug te keeren.

De toeschouwers waren opgetogen door dit grootsch schouwspel en zij gaven door geestdriftige toejuichingen lucht aan hunne bewondering.

De charge der ruiterij werd gekenmerkt door de gewone ongevallen: eenige soldaten werden van hun paard geworpen, doch kwamen er ongedeerd van af; een paard waarvan de ruiter is het zand gebeten had, en achtergebleven was, kwam zich opnieuw in de rangen plaatsen.

Middelerwijl duurde het geweervuur op hevige wijze voort. De vijandelijke troepen naderden al langer hoe meer den mameloo. Een ieder dacht dat het legerkorps Jolly ging chargeeren, toen ten half twaalf het geschal der trompet het signaal gaf, dat het vuur moest gestaakt worden.

Het was tijd, want de regen begon hij stroomen te vallen. De koning scheen er geen acht op te geven, en ging voort met zijne generaals te spreken. In eenige oogenblikken was de koningin druipend van den regen. De heer Stockeyr, beenhouwer in de Kroonstraat, te Borgerhout, trad nader en overhandigde zijnen regenscherm aan de koningin, die hem met dank aannam. Korten tijd daarna stelde een aide-de-camp den regenscherm [illegible] terug ter hand aan den heer Stockeyr en na hem voor zijne opletteadheid bedankt te hebben drong er sterk op aan dat hij twee goudstukken van 20 fr. elk als belooning zou aanvaarden.

— De *Etoile* zegt dat de diefstallen te Brussel en vooral in de nabijheid der spoorwegstaties zoo talrijk worden, dat de dagbladen geene plaats meer hebben om ze allen mee te deelen. Het zijn meestal de vreemdelingen, vooral Engelschen, die slachtoffers zijn van de brusselsche dieven. Schoone manier van vreemden te lokken.

— Het *Journal de Bruxelles* sprekende over de « veropenbaringen » der *Etoile* in zake der diefstallen in de Noorderstatie, zegt dat de feiten echt zijn, maar dat de som van 400,000 fr. ver overdreven is. 't Schijnt dat M. Vandenpeereboom eene bijzondere kommissie met het onderzoek zal gelasten.

— Een Antwerpenaar, zekere D..., die in de Fezantstraat te Brussel eene zolderkamer gehuurd had, bracht zulk zonderling gezelschap in zijne woning, dat de huisbazin weinig vertrouwen had in de achtbaarheid van haren nieuwen huurder. Zij maakte haar vermoeden aan de policie bekend en deze stelde een onderzoek in. De man werd in bezit gevonden van 280 fr. en tien obligatiën. Men seinde naar Antwerpen, van waar spoedig een antwoord kwam dat de persoon in kwestie het huis zijner ouders sedeten had met gemeld waarden, die hij van zijne ouders had gestolen.

— Wij lezen in een blad van Brussel dat Steyaert, die in Amerika verklaard had eene moord begaan te hebben in de omstreken van Gent, zijne verklaringen heeft ingetrokken.

Hij verkeerde in Amerika in de grootste elleade, en heeft zich zelven beschuldigd, zegt hij, om kosteloos naar Belgie te kunnen terugkeeren.

— Aan de manschappen van de brandweer te Brussel zijn maskers, systeem Gesse, uitgereikt, met behulp waarvan men ongehinderd gedurende eenigen tijd in plaatsen kan vertoeven, die gevuld zijn met schadelijke gas. Bij de genomen proeven, bleven de manschappen, zonder eenig nadeelig gevolg, gedurende vijftien minuten in lang gesloten geweest zijnde beerputten.

— Een hardloeper van de ergste soort, Brysis, schaarslijper, verscheen vrijdag morgend voor de rechtbank van enkele policie van het 2e kanton Brussel. De plaatsvervangende vrederechter, de heer Lepage, had hem juist veroordeeld tot 3 dagen gevangenis en 3 maanden Hoogstraten, voor landloopery en diefstal, toen de kerel een zijner holleblokken greep en den rechter naar het hoofd wierp. Gelukkig kon de heer Lepage zich bukken en de holleblok vlog over zijn hoofd heen en werd tegen den muur verbrijzeld. Vier gendarmen grepen aanstonds den woestaard vast en brachten hem weg. De heer Lepage heeft aan den procureur des konings proces-verbaal gezonden over het gebeurde.

— De *Echo du Nord*, van Rysel, meldt dat donderdag een tweegevecht heeft plaats gehad, op de fransche grenzen, tusschen twee Belgen, waarvan de gevolgen zeer noodlottig zijn. De tegenstreevers waren, de heer H..., vader van den hoofdopsteller van de *Rapide* en de heer S..., opsteller van de *Nation*, van Brussel. De heer H..., werd erg aan de borst getroffen. Zijn toestand is hopeloos. De oorzaak van het tweegevecht is eene wisseling van grove woorden in een woordenwisst over generaal... Boulanger.

— Men meldt uit Charleroi, 11 september:

Uit Chapelle-lez-Herlaimont wordt gemeld dat er in de fabriek waar de briketten worden gemaakt van de steenkoolmijnen Mariemont en Bascoup, zekere Henri Lauwers, oud 25 jaar, op vreeselijke wijze omkwam.

De jongeling werd bij zijnen kielgegrepen door een der riemen van de machien, in de hoogte gelicht en met onweerstaanbaar geweld rond de asch geslagen, die tegen de zoldering is. Toen het gelukte het slachtoffer ter hulp te komen, was het hoofd reeds vermorzeld en waren al de lichaamsdeelen gebroken. Het slachtoffer was algemeen bemind en eerst sinds 6 maanden gehuwd. Het bestuur heeft een onderzoek bevolen.

— Uit Oostende schrijft men dat er aldaar op den dijk tusschen Oostende en Mariakerke, twee verhoogen, die in de zee voorutspringen, gemaakt zijn en daarop twee gevensterde schuilplaatsen zullen geplaatst worden, gelijk men er tegenkomt op de engelsche dijken. De koning dori deze werken op zijne kosten doen: Het is een geschenk van 50,000 frank dat Oostende van Z. M. bekomt. Op de wandeling van Mariakerke, zijn er op verlangen van den koning verscheidene banken geplaatst, die de wandelaars van grooten dienst zijn.

— INSTORTING EENER BRUG. — De brug welke te Halle over de Zenne ligt, is gister morgend, te 9 ura ure, ingestort, terwijl er een 50tal personen op stonden, die keken naar een lijk dat op de rivier vlotte. Gelukkiglijk kwamen allen er met een koud bad van af, doordien de brug heel naar den eenen oever ineenzakte.

Sedert lang was de aandacht van wien het aangaat op den slechten toestand der brug ingeroepen, en die personen zouden, ware de ramp erger geweest, eene groote verantwoordelijkheid gedragen hebben.

— TER WALSCHE KOLONIE. — Lierneux, 9e Februari 1888, — Ik, ondergeteekende, Pairoux Alfons, ziekenverpleger ter Walsche Kolonie van Lierneux, verklaar dat ik sedert zes jaren van eene ettermaagziekte aangedaan ben, en dat de Zwitsersche Pillen aan 1 fr. 50 de doos mij verl verzachting bezorgd hebben.

(Handteeken gewettigd.)

Aan M. Pelerin, apotaker, 12. Schildknaapstraat Brussel.

— UN PLACEMENT AVANTAGEUX. — On connaît l'histoire du mineur de Dampremy qui, possesseur d'une seule obligation de [illegible] de Bruxelles, devint, certain jour, l'heureux gagnant d'une prime de cent mille francs. Pour décrocher cette triomphante timbale, point n'est besoin de réunir cent francs. Il suffit de se procurer un billet de la loterie du Grand-Concours qui sera tirée le 25 septembre. La fortune est capricieuse et la fantaisie peut lui venir de réserver ses sourires aux plus petits et aux plus faibles. Un simple franc peut vous mettre sur le chemin de l'aisance.

— Men meldt uit den Congo:

Te Londen heeft men uit den Congo bericht ontvangen, dat majoor Barttelot, die vertrokken was ter hulp van Stanley, door zijne lastdragers vermoord is, en dat Jamesom naar Stanley-Falls is weergekeerd om eene nieuwe expeditie ter hulp van Stanley in te richten.

— Men schrijft uit Namen:

Een schrikkelijk ongeluk is gebeurd nabij de ijzeren spoorwegbrug over de Maas. Twee werklie, die daar herstellingswerken verrichten, moesten voor den aankomenden trein wijken, doch gingen ongelukkiglijk op de naastbijliggende baan staan, zonder te gaken dat in tegenovergestelde richting de trein *Mille des Indes* aanscelde. Beide werklie werden gedood. Aan den eene werd het hoofd en aan den andere eenen arm afgesneden.

[illegible] Isabel, [illegible] uitadaad gepleegd.

Eene 45jarige vrouw is vermoord en de moordenaar heeft haar de ingewanden uit het lichaam gerukt en ged eltelijk rond den hals gedraaid en langs den grond gestrooid.

De menigte riep: Dood aan de joden, en beschuldigden deze van de moord.

Alle opzoekingen om den dader te ontdekken zijn tot hiertoe vruchteloos geblieven.

De man die het eerst het lijk ontdekte, is John Davis. Het slachtoffer lag op den grond.

De keel was afgesneden van de eene oor tot de andere. De rokken waren opgestroopt tot aan de borst, en de buik was opengesneden over zijne heele lengte. Uit het lichaam waren de ingewanden gerukt.

Hart en lever der arme vrouw waren uitgerukt en achter het hoofd van het slachtoffer gebonden.

Men denkt dat het slachtoffer heet Annie Siffey. Zij behoorde tot die ongelukkigen welke de nachten buiten doorbreugen en die van herberg tot herberg loopen, om van de dronkaards de weinige pennies te krijgen die zij noodig hebben om hunne huishuur te betalen.

Annie Siffey sleet 10 maanden al bare nachten in die holen waar een nachtverblijf 10 centiemen kost.

Zij was zoo het schijnt rond 2 uren na middernacht vertrokken zonder betalen met bedolte terug te keeren om het geld te brengen.

Algemeen wordt gegist, dat men hier te doen heeft met één persoon, en inderdaad wettigen de bijkans gelijkvoortige omstandigheden der vier moorden in Witechapel dat vermoeden. Doch wie hij ook zij, hij moet gevonden en voorloopig onschadelijk gemaakt worden. Op den grauwen wand, rood van het daarop gespatte bloed der verslagene, las men een verschrikkelijk dreigement van den moordenaar, in zwarte letters geschreven: « Vijf !! Nog Vijftien !!! En dan geeft ik mij gevangen !!! » Het is te hopen, dat de justicie aan dit bloedige pochen het zwijgen oplegge: dat zij die afschuwelijke bedreiging van eenen waanzinnige verijdelen moge.

Politiek overzicht.

DE REIS VAN PRESIDENT CARNOT.

Op het banket, dat dinsdag te Cherbourg den president der fransche republiek werd aangeboden, heeft deze eene redevoering uitgesproken, waarin hij onder anderen zegde: « De regeering weet wat zij van onze bewonderenswaardige zeemacht verwachten mag. Zij weet dat zij op haar in alle omstandigheden mag rekenen, alsook op de waardige overslan, die er het bevel over voeren. De kamers zijn er insgelijks van overtuigd en het is daarom dat gij, mijnheeren, zeker mocht zijn, dat zij nooit de opofferingen te groot zullen achten, die zij als noodig beschouwen, ten einde haar te geven wat zij behoeft. »

De heeren Carnot een Floquet hebben van op eene estrade een spiegelgevecht op zee bijgewoond.

De heer Carnot is gisteren morgend om acht uur aan boord van het panscrschip *Marengo* gegaan, om zich naar Havre te begeven.

DE VOOGDIJWET IN NEDERLAND.

De nederlandsche Staten Generaal hebben gisteren in volle zitting bij eenparigheid het wetsontwerp der regeering aangenomen rakende de voogdijschap der minderjarige koningin, in geval de koning voor hare meerderjarigheid moest overlijden. Volgens dit wetsontwerp, wordt de voogdijschap toevertrouwd aan de koningin moeder, die als regentes zal bijgestaan worden door eenen raad, samengesteld uit leden der koninklijke familie en uit hoogambtenaren. Door de aanvaarding van gemeld wetsontwerp, is het vraagstuk van het regentschap nu bepaald geregeld.

PRESIDENT CLEVELAND.

De brief, waarbij president Cleveland voor de tweede maal de kandidatuur voor het presidentschap der Amerikaansche Unie aanvaardt, is openbaar gemaakt. Deze is bijna uitsluitend gewijd aan de tariefkwestie, zonder eenige zinspeling op de vissscherij-geschillen.

Na eene vermindering van de tegenwoordige rechten te hebben beloofd, zegt Cleveland, dat [illegible] de belangen der werkende standen zal worden zorg gedragen, en het beste middel daartoe zou zijn eene wet tot beperking van de immigratie waardoor de amerikaansche werkmen thans gedwongen wordt om voor onvoldoende loonen werk aan te nemen.

Wij hebben, dus besluit Cleveland, geenszins eenen kruistocht ten gunste van den vrijen handel bedoeld; de door ons beoogde hervorming spruit voort uit onze belangstelling in den amerikaansche arbeid en onze begeerte om eenen staat van zaken te doen ophouden, welke voor het geheele land tot schade dreigt te worden.

L'indicateur breveté des chemins de fer pour le mois de **septembre** 1888 est en vente à Tongres chez M. COLLEE, libraire, Grand'Place, 57 et 59. Prix 25 centimes.

---

mevrouw, viel Neptunus haar in de rede, omdat hij ter volvoering uwer bevelen uw zoon kwam vermoorden.

— Is het mogelijk! mompelde Xavier.

— Mijn zoon! herhaalde de markiezin! ik heb geen anderen zoon dan Alfred des Vallées.

— En de andere? Gij meendet dat hij goed en wel verloren was, niet waar? hernam de bedelaar. Dat alles is reeds zoo lang geleden en ligt zoo goed in de vergetelheid begraven, dat gij u verbeeldt, dat het u genoeg zal zijn het te ontkennen! Gij bedriegt u, mevrouw, ik heb hier — hij sloeg op zijne borst — het noodige om u te overtuigen. Gij hebt twee zonen, waarvan de eene het wettige kind is van kapitein Lefebvre en dat is deze hier!... terwijl gij voor den zoon van den Engelschman stoutweg zijn naam hebt gestolen!

— Neger! sprak de markiezin als had zij in hare Creoolsche woordenlijst niets bloediger kunnen vinden, gij zult uwe vermetelheid duur betalen! Gij zijt ten mijnent, ik ben hier meestres; alles wat gij zegt is leugen en bedrog!...

Het lichaam van den mulat scheen te herleven; hij maakte eene lichte beweging.

— Ontwaak om mij te verdedigen, Carral! hernam de markiezin, wier trekken door de woede akelig verwrongen waren... Spreek! spreek toch...

Carral richtte zich met moeite op, viel weêr en richtte zich wederom op. Na verscheidene vruchteloze pogingen, slaagde hij er in zich te doen verstaan.

— Die man heeft de waarheid gesproken, stamelde hij, op zijne voormalige meesteres zijne van haat gloeiende oogen vestigende. Uw leven was eene langdurige leugen... Moge God u vergeven, mevrouw, en mij barmhartig zijn!

Dat was alles. Zijn hoofd bonsde opnieuw tegen den vloer.

Buiten zich zelve van woede stiet de gravin hem verachtelijk met den voet van zich af.

— Sterf dan, ellendige slaaf! sprak zij met diepe verachting.

Zich daarop tot Xavier wendende, voegde zij dezen toe:

— En gij, mijnheer, beef zoowel als uw medeplichtige! Er is een moord in mijn huis gepleegd, die moord zal gestraft worden. O! ik weet wel niet waarop uwe eerlooze aanslagen zich gronden, maar ik ken hun doel, mijnheer! Ik weet dat gij, een kind zonder vader, in het leven gehouden en ondersteund door eene geheimzinnige en regelmatig uitbetaalde aalmoes, ik weet dat gij uwe oogen durft opheffen tot freule de Rumbrye! Gij hebt eene moeder noodig, mijnheer, gij hebt een naam noodig! en gij hebt uwe keuze op mij laten vallen! en gij zult u van den naam mijns zoons meester maken! Gij zijt een eerlooze bedrieger, mijnheer!

Op het onverwachts aangevallen en buitendien slechts ten deele met zijne eigene geschiedenis bekend, vond Xavier geene woorden om op dien woedenden aanval te antwoorden.

— Mevrouw!... stotterde hij.

— Zwijg! sprak de bedelaar gebiedend; laat mij spreken... DIT kind heeft u niet gekozen, mevrouw, want uw vroeger gedrag boezemde hem afschuw en medelijden in. Ik ben het, ik, die slechts het blinde werktuig van den wil uwe echtgenoots ben... Gij loochent te vergeefs, ik heb bewijzen. Wat den moord aangaat, is het niet aan ons om te sidderen!

Zoo sprekende, haalde hij de papieren van den kapitein uit zijne borst te voorschijn en stak de keers aan.

— Lees! ging hij voort, ze haar overhandigende.

De markiezin overzag de geboorteakte vluchtig.

— Er ontbreekt slechts een ding! hernam zij met nadruk. Waar is mijn naam bij dat alles?

Het bovenmenschelijke inspanning gelukte het Carral zich ten tweede male op te richten en het papier in te zien.

— Daar staat mijn naam, sprak hij; mijn ellendige naam: Narcissus! Dat kind is het uwe, kindermoordenares!...

— Die man is ijlhoofdig, hervatte de markiezin, met den moed der vertwijfeling tegen de verpletterende waarheid strijdende; en wat doet buitendien zijne getuigenis al? hij gaat sterven!

Carral zonk weer op het tapijt terug.

— Nog eenige uren, mijn God! mompelde hij, opdat ik haar kunne beschamen!

Zijne oogen sloten zich.

— Hij is dood! sprak de markiezin, eene beweging makende om de geboorteakte te verscheuren. Wie zal u u gelooven, bedelaar?

Neptunus en Xavier waren te gelijk toegesprongen om haar het papier te ontrukken; maar vlug als eene slang, ontsnapte zij hun en had met een sprong de deur bereikt.

— Wie zal u gelooven? herhaalde zij zegevierend.

— Ik, mevrouw, antwoordde eene ernstige en strenge stem.

Als van den donder getroffen, deinsde de markiezin tot in het midden der kamer terug: M. de Rumbrye stond op den drempel.

Hij deed een paar schreden voorwaarts, nam uit de handen zijner vrouw het papier, dat hij aan den bedelaar overhandigde en ging aldus voort:

— Ik heb alles gehoord! Geen woord te uwer verdediging, Mevrouw! Ik ben herwaarts gekomen op den doodskreet van dezen man... en ik heb met eigene oogen de onteering van mijn huis aanschouwd. Verwijder u: morgen zal ik u mijn wil doen kennen.

Zonder iets te zeggen, verliet de markiezin het vertrek.

Een glans van bevredigende wraakzucht gleed over het gelaat van den dezen stervenden mulat.

— Er is een God! mompelde hij.

Het was zijn laatste woord. . . . . .

. . . . . .

Er kwam niets ter ooren der gasten van het kasteel van het bloedige drama, dat dien nacht binnen zijne muren afgespeeld was.

Den volgenden morgend, zat Mevrouw de Rumbrye, alsof er niets voorgevallen ware, het schitterende outbijt voor, hetwelk al de gasten, behalve den mulat, wiens afwezigheid niemand opmerkte, in de eetzaal vereenigde.

In den loop van den voormiddag, gaf de heer de Rumbrye te kennen, dat eene zaak van het hoogste gewicht hem naar Parys terugriep. De gasten gingen heen gelijk zij gekomen waren; de zweepen knalden opnieuw; maar ditmaal poogde geen huurkoets met een postrijtuig in snelheid te wedijveren.

De heer de Rumbrye vertrok een van de laatsten met zijne dochter, Xavier en den zwarten bedelaar.

Dit was zoo een onderwerp van onuitsprekelijke verbazing voor den jongen Alfred Lefebvre des Vallées, dat hij op zijn eerewoord verklaarde, dat hij nooit iets dergelijks gezien had.

Maar hij was nog niet aan het einde zijner verrassingen.

Inderdaad, terwijl de kales van den markies, aan het einde van de dreef gekomen, den weg naar Parys volgde, sloeg het postrijtuig der Creoolsche de richting in naar Bretagne.

— De drommel hale mij, als die postiljon niet beschonken is! riep de jonge Alfred.

De markiezin legde hem met een gebaar het zwijgen op en verborg haar hoofd tusschen hare handen.

Eene doodelijke bleekheid bedekte haar gelaat.

— Wij zullen voortaan in de stad*** in Bretagne wonen, zegde zij met doffe en gesmo